

Следъ затвора Славейковъ учителствувалъ и въ други градове, но никъде не можалъ да стои дълго време, защото навсѣкжде говорилъ противъ гръцкитѣ владици, които отъ своя страна го гонѣли, не му давали миръ и покой.

Дѣдо Славейковъ писалъ извънредно много. Издавалъ народни пѣснопойки, календари, стихотворни сборки, буквари за деца, комедии; издавалъ въ Цариградъ вестници, превеждалъ пѣсни и разкази отъ чужди писатели и т. н. Отъ неговитѣ стихотворни произведения най-хубави сж: *Не пѣй ми се, Нека чуе мама, Жестокостта ми се сломи, Извора на Бѣлоногата, Бойка войвода* и др. До Славейкова всички мислѣли, че нашиятъ езикъ е грубъ, недодѣланъ и непригоденъ за поезия. Даровитиятъ Славейковъ доказалъ, че българскиятъ езикъ е красивъ, гъвкавъ и поетиченъ, стига да има способни и талантливи поети да боравятъ съ него.

П. Р. Славейковъ е не само учителъ на децата, но единъ отъ най-горещитѣ борци за нашето духовно възраждане. Отъ 1863 г. той се установилъ въ Цариградъ и взелъ най-живо участие въ гръцко-българската разпра, като издавалъ тамъ вестникъ „Македония“, за който по едно време турското правителство го затворило като опасенъ бунтовникъ.

Следъ освобождението Славейковъ се предалъ изцѣло на политическа работа. Билъ е народенъ представителъ и после министъръ на народното просвѣщение.

Славейковъ почина на 1895 г. въ София, погребанъ съ голѣми почести, признатъ отъ всички за родоначалникъ на българската поезия и пламененъ борецъ за възраждането на своя народъ. Колко много го обичалъ народа, се вижда най-добре отъ това,